

שמות פרק כה פסוק ל

ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד:
רש"י

(ל) לחם פנים - שיש לו פנים כמו שפירשתי, ומנחם הלחם וסדר מערכתיו מפורשים באמור אל הכהנים:

ויקרא פרק כד

(ה) ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני עשרנים יהיה החלה האחת: (ו) ושמת אותם שתיים מערכות שש המערכת על השלחן הטהור לפני יקנן: (ז) ונתת על המערכת לבנה זפה והיתה לחם לאזכרה אשה ליקנן: (ח) ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני יקנן תמיד מאת בני ישראל ברית עולם: (ט) והיתה לאהרון ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יקנן חק עולם: ס (י) ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי:

רש"י

(ו) שש המערכת - שש חלות המערכת האחת: השלחן הטהור - של זהב טהור. דבר אחר על טהור של שלחן, שלא יהיו הסניפין מגביהין את הלחם מעל גבי השלחן: (ז) ונתת על המערכת - על כל אחת משתי המערכות היו שני בזיכי לבונה, מלא קומץ לכל אחת: והיתה - הלבונה הזאת: ללחם לאזכרה - שאין מן הלחם לגבוה כלום, אלא הלבונה נקטרת כשמסלקין אותו בכל שבת ושבת. והיא לזכרון ללחם, שעל ידה הוא נזכר למעלה, כקומץ שהוא אזכרה למנחה: (ט) והיתה - המנחה הזאת, שכל דבר הבא מן התבואה בכלל מנחה הוא: ואכלהו - מוסב על הלחם, שהוא לשון זכר:

(י) ויצא בן אשה ישראלית - מהיכן יצא, רבי לוי אומר מעולמו יצא. רבי ברכיה אומר מפרשה שלמעלה יצא. לגולג ואמר ביום השבת יערכנו, דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, או שמא פת צוננת של תשעה ימים, בתמיה. ומתניתא אמרה מבית דינו של משה יצא מחוייב. בא ליטע אהלו בתוך מנחה דן, אמרו לו מה טיבך לכאן, אמר להם מבני דן אני. אמרו לו (במדבר ב) איש על דגלו באותות לבית אבותם כתיב. נכנס לבית דינו של משה ויצא מחוייב, עמד וגדף: בן איש מצרי - הוא המצרי שהרגו משה: בתוך בני ישראל - מלמד שנתגייר: וינצו במחנה - על עסקי המחנה: ואיש הישראלי - זה שכנגדו, שמיחה בו מטע אהלו:

מלכים ב פרק כה

(כז) ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חדש בעשרים ושבעה לחדש נשא אנויל מרדך מלך בבל בשנת מלכו את ראש יהויכין מלך יהודה מבית פלא: (כח) וידבר אתו טבות ויתן את פסאו מעל פסא המלכים אשר אתו בבבל: (כט) ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו: (ל) וארחתו ארחות תמיד נתנה לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי חייו:

שמות פרק כד פסוק ב

ונגש משה לבדו אל יקנן והם לא יגשו והעם לא יעלו עמו:

שמות פרק כז פסוק כ

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד:

שמות פרק כח

(כט) ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחשן המשפט על לבו בבאו אל הקדש לזכרון לפני יקנן תמיד: (ל) ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן בבאו לפני יקנן ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני יקנן תמיד:

שמות פרק ל פסוק ה

ובהעלת אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה קטרת תמיד לפני יקנן לדרתיתכם:

במדבר פרק ד פסוק ז

ועל שלחן הפנים יפרשו בגד תכלת ונתנו עליו את הקערת ואת הכפת ואת המנקית ואת קשות הנסך ולחם התמיד עליו יהיה:

Maimonides, *The Guide of the Perplexed* III:45

As for the table and the bread that was always to be upon it [cf. Exod. 25:23-30], I do not know the reason for this and I have not found up to now something to which I might ascribe this practice.